

Скарбничка

Дитяча газета

№1 (44) січень 2014

Кому написати

письмо? 2

Пригоди шукачів 4

Очки 5

Нам пишуть 7

Выстреливают ли
дикобразы своими
иглами? 8

Веселый English 9

Маленькая ошибка 11

Ось такі сніжинки

Дорогі наші юні читачі!
Вітаємо вас з Новим роком.
Ростіть здоровими і слух-
няними, щедрими та до-
брозичливими. Радості вам,
насади, успіхів у навчанні
і Божих благословень!

Ваші друзі з видавництва
«Джерело життя».

Новогодних пожеланий –
Что снежинок за окном,
Добрых слов и обещаний
Нынче полон каждый дом.
Бьют часы со стен спокойно,
Ветер улицу метет...
Помоги, Господь, достойно
Встретить снова Новый год:
Все исполнить обещанья,
Стать послушной и добрей.
И еще одно желанье:
Приходи, Иисус, скорей!

Привіт, любі малята! От і дочекалися ми з вами зими. Саме цієї пори року ви можете покататися на санчатах, лижах чи ковзанах, пограти в сніжки чи хокей. Саме взимку ми з вами можемо помилуватися дивовижними сніжинками, які кружляють у повітрі. А що ви знаєте про сніжинки?

Сніжинки на 95% складаються з повітря, завдяки чому вони надзвичайно легкі і повільно падають.

Серед сніжинок не існує двох однакових!

Більше половини на-
селення нашої планети
ніколи не бачило снігу.

Сніг можна їсти, але є одна незручність:
енерговитрати організму на його поїдання
значно більші за його калорійність.
Крім того, можна захворіти.

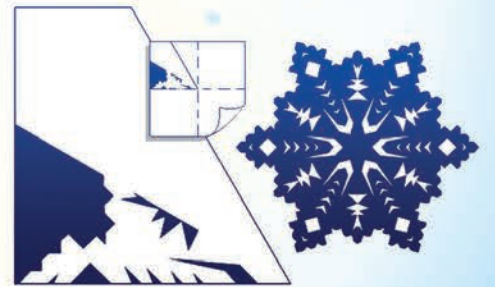
Звичайна сніжинка важить приблизно 1 мг,
хоч трапляються й велетні – 2-3 мг.

Найбільша сніжинка випала у штаті
Монтана в 1887 році, вона була завдовж-
ки 38 см, а товщина її – 20 см.

Виготовимо сніжинку

Для виготовлення сніжинки
з паперу знадобиться: папір,
клей, ножиці, олівець.

1. Тримавши аркуш паперу гори-
зонтально, зігніть його навпіл.
2. Розріжте лист по лінії згину. По-
винен вийти прямокутник.
3. Одержаний прямокутник
зберіть гармошкою зі згинами
1,5 -2см.
4. З двох сторін виріжте візерунки.
5. Розгорніть гармошку, склейте
краї аркуша паперу.

Горобець

Обман

Дві білочки

Кому написать письмо?

Вадик внимательно рассматривал наклейку, держа в другой руке чистый новый конверт. Бабушка, которая гостила у них дома, поинтересовалась:

– Что это ты собираешься делать? Зачем тебе конверт?

– Я собираюсь написать письмо Деду Морозу, чтобы он выслал мне в подарок на Новый год такой гоночный трек, как здесь на этой наклейке нарисован.

– Ух, ты! Интересно. Твой папа, когда был такого же возраста, как ты, тоже писал письмо. Только не Деду Морозу, а Иисусу. Рассказать тебе, как это было?

Вадик закивал головой в знак согласия и приготовился слушать бабушку. И вот что она рассказала:

– Твой папа, когда был маленьким, заметил, что я, его мама, часто что-то пишу в одной и той же тетради. Когда же он спросил, что я пишу, я ответила ему: «Пишу письма Иисусу». «И Он их получает?» – поинтересовался мой маленький сынок Олежка. «Да, конечно. Он постоянно отвечает мне», – ответила я. «А можно я тоже напишу Иисусу письмо?» – снова спросил Олежка. «Конечно, можно. Давай

сделаем так. Скажи мне, о чем ты хочешь написать Иисусу, я напишу на листочке твои слова печатными буквами, а потом ты сам перепишешь все своей рукой». Олежка согласился. Он начал думать, что бы ему написать Иисусу. В то время еще не было маршруток, и ездить в церковь нам приходилось в переполненном автобусе. Поэтому Олежка и решил написать Иисусу свою просьбу. «Мама, я хочу попросить Иисуса, чтобы Он послал нам свободный автобус, когда мы в следующий раз будем ехать в церковь! И туда, и обратно!» – уточнил мой сынишка. Я написала эту просьбу печатными буквами, а потом Олежка переписал ее своей рукой.

– А что было потом? – не дожидаясь окончания рассказа, спросил Вадик. – Иисус получил папино письмо?

– Да, Вадик! Это было так замечательно! Когда мы, собравшись в церковь, ожидали автобус на остановке, это был волнующий момент. Но Иисус не подвел наших ожиданий. Автобус приехал такой свободный, что вся наша семья смогла сесть на удобные места и радостно отправиться в путь. Представь себе, каким

счастливым чувствовал себя Олежка, мой сынок, твой будущий папа. И мы всей семьей радовались за него!

– А обратно вы тоже ехали в свободном автобусе?

– И обратно тоже! Представляешь себе?! Такого раньше никогда не было. Видишь, Иисус может сделать все. И Он очень хочет, чтобы мы об этом знали и рассказывали Ему свои желания, задавали Ему свои вопросы, говорили о своих переживаниях. Иисус очень любит нас и хочет дружить с нами. Он хочет научить нас доверять Ему. Он радуется, когда нам хорошо, и хочет, чтобы всегда так было. Поэтому ты хорошенько подумай, кому стоит написать письмо.

Вадик посмотрел на наклейку и конверт в своих руках и сказал:

– Хорошо, я не буду сейчас писать письмо Деду Морозу. Действительно, стоит хорошенько подумать, кому его написать.

И вы, ребята, тоже хорошенько подумайте над этой историей.

– Розкажи мені, матусю,
Про маленького Ісуса.
– У хліву Він народився,
В тілі нашому з'явився.

Він залишив дім небесний,
Шану ангелів почесну,
Став таким же, як і ми, –
Народився між людьми.

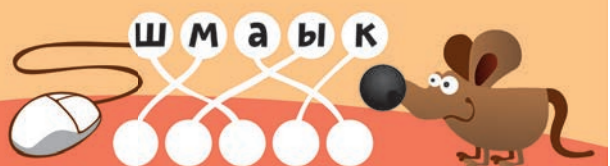
Вівчарі Його вітали,
Чемно голови схиляли,
Мудреці зі сходу йшли,
Вифлеєм вони знайшли.

Споглядали, ідучи,
Нову зіроньку вночі,
І принесли Немовляті
Подаруночки багаті.

Та, на жаль, було так мало
Тих людей, що вшанували
Цю народжену дитину.
Не впізнали Його, сину!

Расшифруй слова

Знайди відмінності

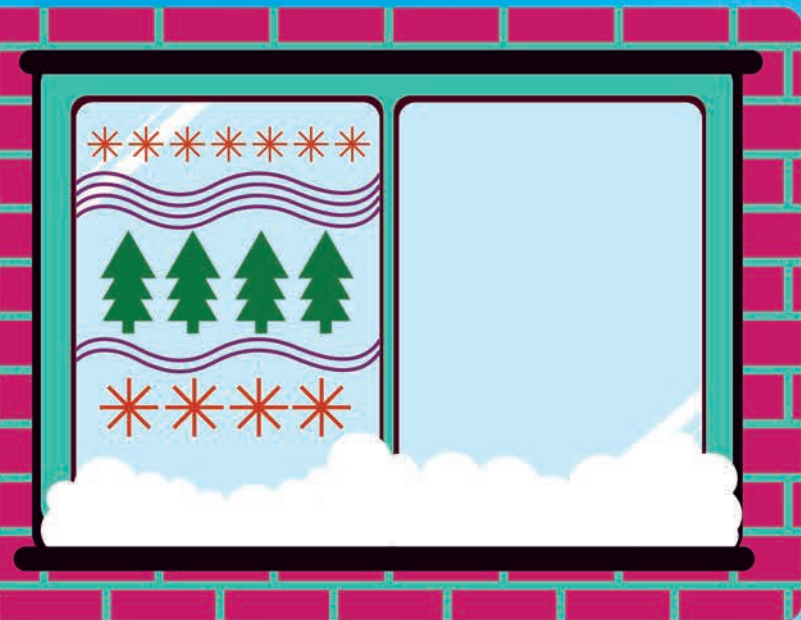

Нарисуй узори
на снеговике.

Найди одинакові шапочки і раскрась їх.

Намалюй узори на вікнах

Ребус

Розмалюй

Марія Власюк

ГОРОБЕЦЬ

Настала зима. Дні стали короткими, а ночі - довгими. Випав перший сніг. Усе навкруги покритися білою пухнастою ковдрою. Проте маленьким горобчиком стало ще складніше знаходити собі їжу. Від голоду рятували гіркі плоди горобини, які ще де-не-де залишилися на деревах.

Засвітило холодне зимове сонечко, і Горобець вилетів зі свого гніздечка - погрітися і їжі пошукати. Він вже не одну зиму перезимував, тому добре знав, де знайти свіжі крихти, і відразу полетів на дитячий майданчик. Примостився на гілці горобини, почав спостерігати і по-кльовувати ягоди з дерева. Одягнені в шапки і шарфики, діти були схожі на великих неповоротких пташок. Горобцю з дерева їх було дуже добре видно, і він уважно спостерігав, коли хтось з них почне їсти щось смачненьке. Горобець уже добряче змерз і хотів летіти геть, як раптом побачив, що одна маленька дівчинка знайшла в кишені печиво, і, незважаючи на мороз, піднесла його до рота. Звичайно, їй не вдалося донести його цілком, і значна його частина, на радість Горобцю, впала на сніг. Він зачекав, коли дівчинка відійде на безпечну відстань, підлетів і схопив крихту. Вона виявилася такою важкою, що Горобець ледве піднявся з нею назад на горобину. «О, яке щастя! Бог дійсно турбується про маленьких пташечок», - радів Горобець. Тепер потрібно було знайти хороше місце, щоб цю велику крихту розділити на менші і спокійно з'їсти. На горобину вже почали злітатися інші птахи, а вони можуть і відібрати ласий шматочок. На даху будинку походжав кіт. Горобець схопив свою крихту і полетів з нею в кущі, де було тихо і спокійно.

Тут він і взявся ділити свій обід. Та раптом почув над собою якісь звуки. Прислухався: над ним було гніздо, у ньому сиділи малі горобенята і жалібно пищали: «Мамо, їсти! Мамо, їсти!». «Потерпіть, маленькі, - втішала їх Горобчиха, - ось поменшає мороз, і полечу вам по їжу. А зараз не можу, бо ж ви замерзнете».

«Бідна малеча, - подумав Горобець, - як їх тепер серед зими вигодувати? Що ж... я собі ще знайду», - вирішив Горобець і, схопивши велику крихту, підлетів до гнізда. «Тримай і вважай, що це тобі Бог послав», - цвірінькнув він, віддавши свій обід. «Дякую, дякую!» - почув він услід.

Потім Горобець повернувся на майданчик. Там було вже тихо, дітки розійшлися. Горобець покружляв над їхніми слідами, але нічого не знайшов. У животі бурчало від голоду. «Зате горобенят врятував», - втішав себе Горобець. Підбадьорившись надією, що завтрашній день буде не таким холодним і голодним, Горобець полетів до свого гнізда. Але по дорозі він помітив щось дивне: біля однієї горобини зібралося дуже багато птахів. Одні відлітали, інші прилітали, усі збуджено цвірінькали. «Невже на ягоди так налетіли?» - подумав Горобець. І тут він помітив те, чого раніше там не було: до гілки був підвішений дивний предмет, схожий на невеличку хатинку. Він підлетів ближче і зрозумів: у тій хатинці було повно всілякого насіння і крихт! Ото радість! Горобець наклювався стільки, скільки влізло в його невеликий шлунок. І того вечора він уперше за зиму ліг спати ситим. А коли ситий, то й мороз не такий страшний. Але перш ніж заснути, він от що подумав: «Справді Бог добрий, за ту крихту, яку я віддав голодним горобенятам, Він винагородив мене щедрою вечерею».

Веселые цифры

Задание 1

Соедини точки. Обрати внимание на то, что цифры на картинке нечетные.

1 → 3 → 5 → ... → 39

Задание 2

Допиши недостающие цифры.

11 _ 13 _ 15 _ 17 _ 19 _
 37 _ 39 _ 42 _ 44 45 _
 _ 11 _ _ 15 _ 17 _ 19.
 55 _ _ 60 _ 62 _
 _ _ 72 _ 74 _ 76 _ _
 _ _ _ 74 _ 76 _ 78 _ 80.
 _ _ _ 95 _ _ 98 _ 100.
 _ 66 _ 68 _ 70 _ _ _
 _ 22 _ 24 _ 26 _ 28 _ _
 _ _ _ 70 71 _ _ _

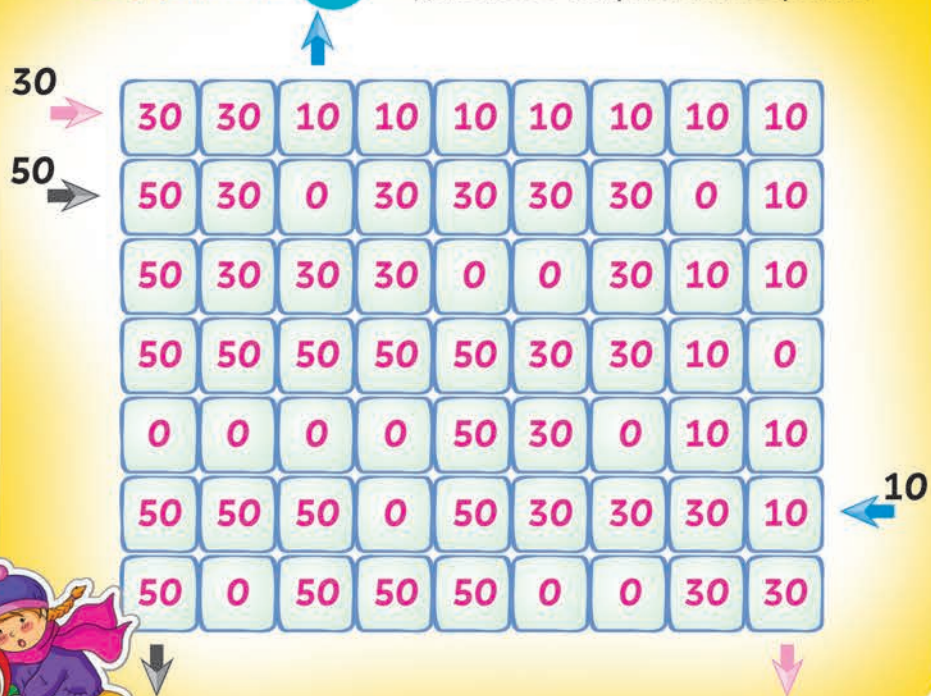
Задание 3

Раскрась только цифры.

Задание 4

Пройди три числовых лабиринта, двигаясь в направлении стрелок.

Задание 5

Посчитай зайчиков.

Очки

Маша и Женя – две подружки. Они повсюду вместе: во дворе, в детском саду и даже в своих квартирах на балконе могут разговаривать друг с дружкой через перегородку. Потому что их балконы рядышком, хотя живут они в разных подъездах одного дома. И в комнате они могут постучать друг другу в стенку.

Однажды в садике одна из девочек в группе Маши и Жени неожиданно для всех утром нового дня пришла в очках. Женя стала смеяться над девочкой – уж слишком ей показалось смешным ее лицо в очках. Тем более что одно стеклышко было закрыто с внутренней стороны бумагой. Маша знала, что нехорошо смеяться над другими людьми, но, подражая своей подружке, тоже стала повторять ее слова и смеяться над девочкой в очках. Ее звали Света. Воспитательница сделала замечание Маше и Жене, но девочки все равно хихикали и перешептывались между собой, глядя в сторону Светы.

Вечером, когда мама пришла забирать Машу, воспитательница попросила ее поговорить с дочкой и попросить ее не обижать Свету своим неправильным отношением. Маше сначала было очень стыдно, но, вспомнив о своей подружке Жене, она сказала маме, что ничего плохого они не сделали.

Маме было досадно, что ее доченька отрицает свое неправильное поведение. Но она не стала в этот вечер что-то доказывать Маше. Она попросила у Бога мудрости, как ей поступить, чтобы помочь Маше понять свою ошибку и не повторять ее.

В этот вечер Маша увидела по телевизору рекламу. Рекламировали новый бассейн, приглашая взрослых и детей на занятия по плаванию. И девочка попросила родителей, чтобы они записали ее в бассейн.

– Для того чтобы пойти в бассейн, нужно сначала взять справку в поли-

клинике, – сказала мама.

И тут ей пришла интересная идея. На следующий день, забрав Машу из садика, мама сказала, что они сейчас с ней пойдут в поликлинику.

– Ура! – обрадовалась Маша. – Значит, я пойду в бассейн.

Однако ее радость слишком быстро угасла. Мама сразу же отвела ее к главному врачу, и та приписала ей очки.

– Я не буду носить очки! – возразила Маша. Она сразу же вспомнила Свету и свою подружку Женю, а также свои собственные безжалостные насмешки над девочкой, пришедшей в очках в детсад. – Нет! Я ни за что не одену очки!

– Ну, тогда ты никогда не пойдешь в бассейн, – спокойно сказала мама. – Пошли домой.

По дороге домой Маша не проронила ни слова. Еще бы! Ей очень хотелось в бассейн, но ей не хотелось признаться в том, что она действительно смеялась над Светой! И больше всего ей не хотелось оказаться теперь на месте Светы. Она представляла себе, что скажет ей Женя, как она будет смеяться над ней.

Придя домой, Маша все же решила признаться во всем маме и попросила прощения, пообещав, что утром попросит прощения у Светы. А еще она согласилась носить очки. И каково же было ее удивление, когда мама тоже призналась ей, что попросила свою школьную подругу, глазного врача, приписать Маше очки, чтобы она поставила себя на место Светы и поняла свой неправильный поступок. А еще мама достала из сумочки и преподнесла дочке очки для бассейна. Это было так чудесно! Теперь с чистой совестью Маша пойдет в бассейн! Теперь она решила никогда больше ни над кем не смеяться!

Раскрась точно такие же платье и туфли, как у девочки.

Посчитай, сколько треугольников, кружков и квадратов.

Оксана Томаляк

Обман

— Синку, ти навіть знову обманув Олену Миколаївну, що я захворіла... Ти не вивчив уроку? — запитала мати Юрка, коли той повернувся зі школи. — Невже ти думаєш, що обман ніколи не стане явним?

— Мамо, — хлопчик розгубився, що його викриють, але не вагаючись, додав: — Просто я не очікував, що вчителька літератури знову викличе мене розповісти вірша. Ось я і придумав таку історію... Олена Миколаївна пожаліла мене, побажала тобі скоріше одужати, і я сів на своє місце.

— Юрчику! Це несправедливо по відношенню до всіх! — мати майже переходила на крик. — Уяви собі, що я сиділа на роботі, і тут телефонує мені твоя вчителька літератури і запитує, як моє здоров'я... Від несподіванки я не знала, що сказати... — Юрковій мамі перехопило дух.

— Матусю, пробач, — син бачив, що мати розізлилася, тому якнайскоріше намагався згладити ситуацію. — От побачиш, я вивчу вірша і першим розповім його Олені Миколаївні. А зараз я піду прогуляюся з друзями, добре? — і зник за дверима, не дочекавшись відповіді.

З такими непорозуміннями Людмила, мати Юрка, стикалася часто. Ще раніше стала помічати, що син все частіше каже неправду їм, батькам, бабусі по телефону, навіть розповідає друзям, що його батько купив дорогу іномарку, хоч насправді це було не так. «Що це? — думала Людмила. — Гордість чи бажання похизуватися перед ровесниками?» Але ж скільки разів вона просила його не обманювати. Людмила думала, що Юрчик отямиться, адже він ще зовсім юний, у нього все життя попереду. Раптом у неї виникла ідея...

— Матусю! Ти ж сказала, що приїде дідусь і ми підемо з ним на рибалку! — якось одного ранку жалівся Юрко, бо прокинувся рано, а дідуся ще не було. — Я чекав цієї зустрічі цілий тиждень.

Юрко подумав, а потім ображено додав:

— Я йому телефонував десять хвилин тому, а він відповів, що про рибалку вперше чує. Я так засмутився, — ображено мовив хлопчик, аж тут все зрозумів і додав: — Мамо! Ти мені сказала неправду?

— Ось бачиш, як воно буває, Юрчику? Ти навіть не уявляєш, як своїм обманом

можна образити людину, зіпсувати її настрій і врешті-решт втратити її довіру, — обережно, але серйозно пояснила мама синові.

— Я... я не знаю, що сказати, мамо... — Юрко геть розгубився, бо він вміє зрозуміти, як це боляче і образливо, коли тебе обманюють.

— Ось, прочитай уголос, — Людмила простягнула Юркові якусь книжечку, в якій щось було написано.

— «Соломонова мудрість», — прочитав заголовок хлопчик. — А хто такий Соломон?

— Це був великий цар Ізраїлю, — розпочала мама. — Його мудрістю і справедливістю захоплювалися усі. А книжечка, яку ти тримаєш у руках, — це «Притчі царя Соломона» — повчальні розповіді. Ану ж бо, прочитай одну з його приказок! — наполягала мама.

— «Будь чесний і правдивий! — розпочав Юрко. — Правдиве слово існуватиме вічно, а брехня — всього одну хвилину. Відвернись від фальшивого рота, облудні уста віддали від тебе! Нечесно зароблене майно не принесе щастя. Нагромадження скарбів нечесним способом — це немов дим, що розвіється, це не що інше, як шукання смерті».

Юрчик завершив читати, щось подумав, а потім спитав у мамі:

— Матусю, якщо б я надалі казав неправду, то в мене не було б щастя і друзів, і я б не став лікарем? — здивувався він.

— Мабуть, так! — зраділа Людмила, бо син почав усвідомлювати, що таке неправда. — А де ти бачив, щоб лікарі казали неправду? До такого лікаря пацієнти не приходять!

— Я зрозумів, мамо, я все зрозумів! Пробач мене! — ще трішки і Юрчик би заплакав.

— Ну що ти, синку! — приголубила Людмила хлопчика, коли несподівано у вхідні двері хтось подзвонив.

— Онучку, ти готовий їхати на рибалку? — гукнув з порога дідусь. — Чи ти ще не готовий?

— Готовий, дідусю! Я дуже радий, що ти приїхав! — здивовано, але радісно вигукнув Юрчик, на ходу збираючи свої речі.

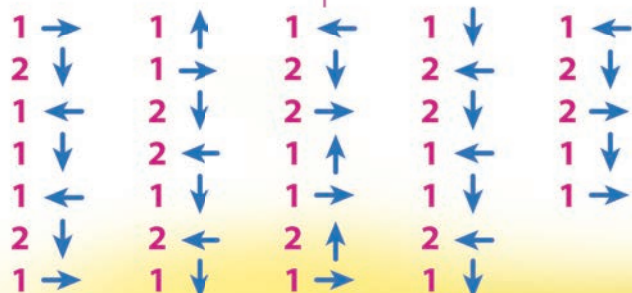
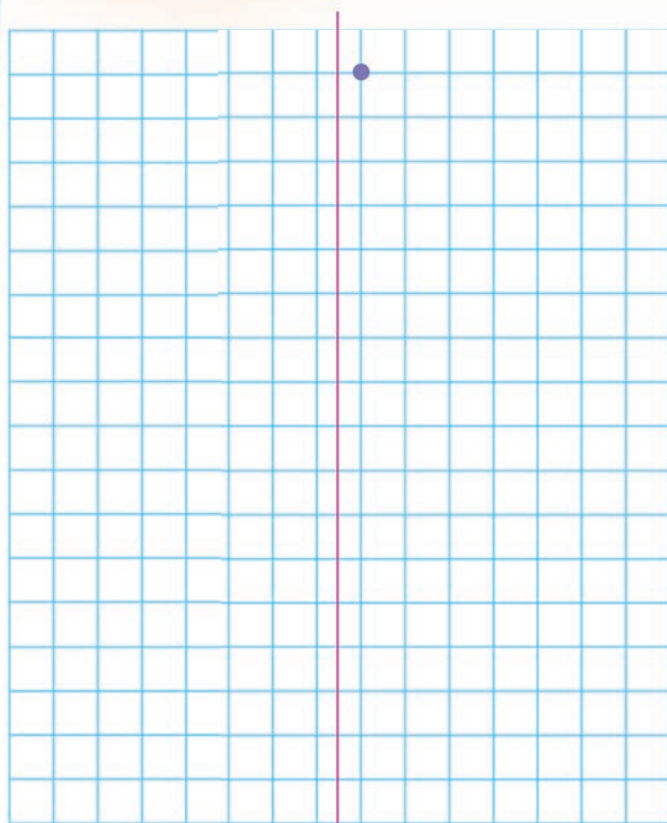
А мати та дідусь загадково усміхнулися один одному...

У нас на окошке герань расцвела,
Ей здесь хорошо — много света, тепла.
На улице холодно — ветер, снежок,
Стекло защищает с цветочком горшок.

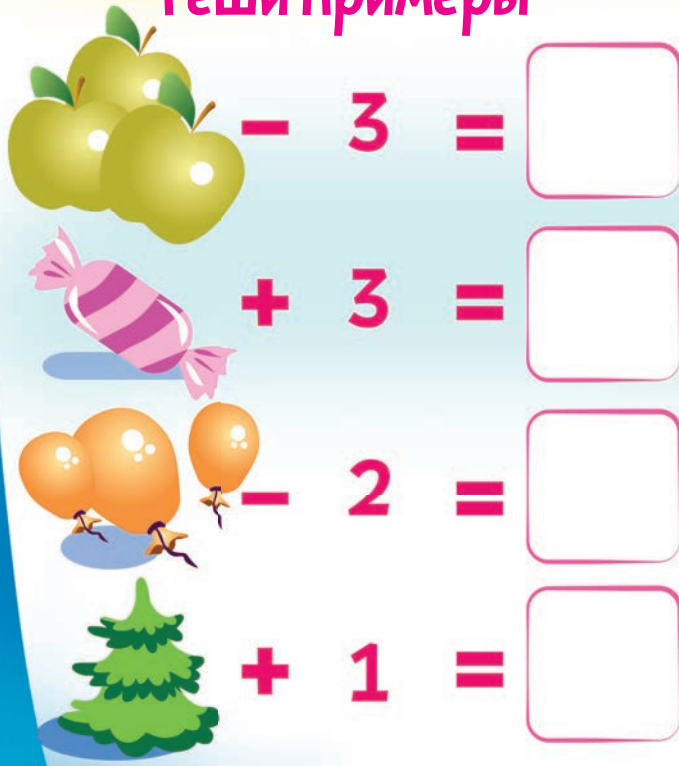
Невидимы стекла в закрытом окне,
И важный урок открывается мне:
От разных опасностей, разных тревог
Меня охраняет Невидимый Бог!

Начинай рисовать от точки.
По линии симметрии нарисуй
симметрично вторую половину.

Решите примеры

Твори учнів 3 класу Броварської школи №2

Пригоди ластівки

Настала осінь. Птахи почали відлітати в теплі краї.

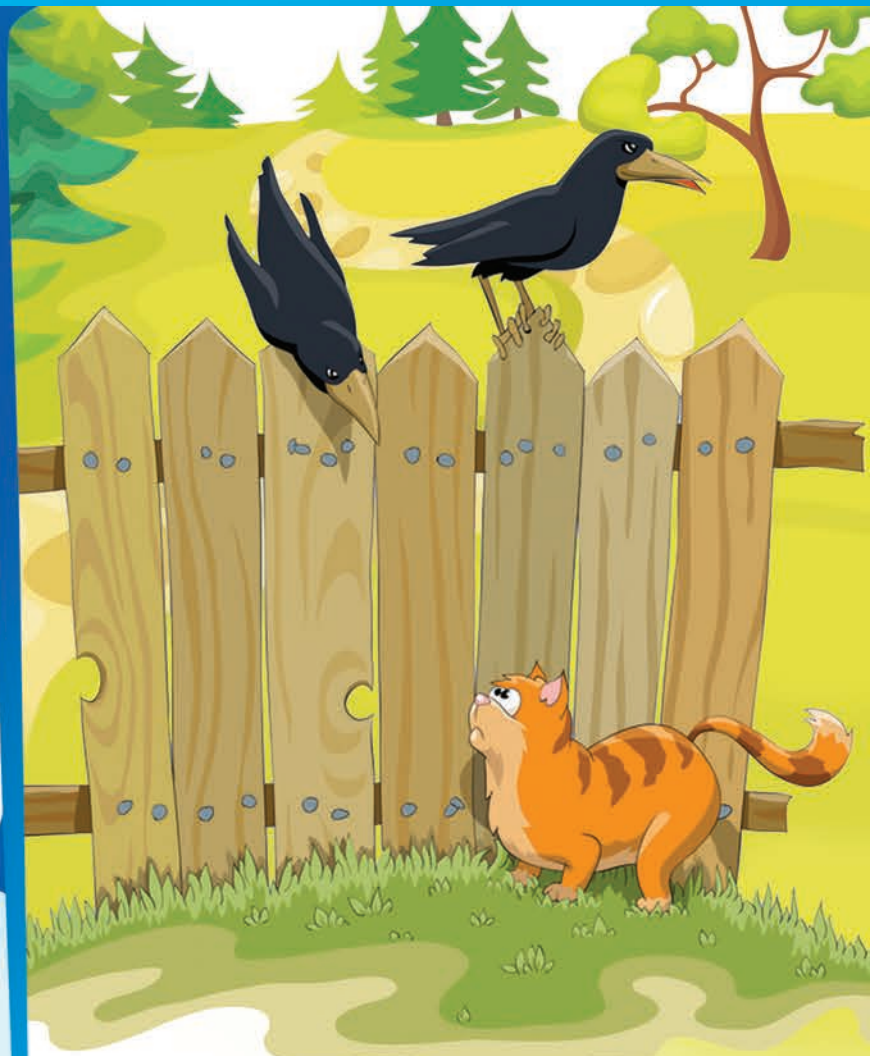
Якось летіла зграя ластівок. Раптом одна з ластівок почала відставати. У неї дуже боліло крило і не було сил, щоб летіти. Ластівка зустріла білочку, яка її нагодувала і запросила до себе, поки ластівка не одужає.

У лісі, де жила білочка, ластівка познайомилася із зайчиком, їжачком та

багатьма звірятками. Вони її підгодовували і лікували крило. Згодом ластівка одужала. Вона була дуже вдячна лісовим мешканцям за допомогу та турботу.

А головне – ластівка знайшла собі багато друзів. Вона полетіла високо в небо і пообіцяла весною завітати до своїх лісових друзів.

Мовчан Каріна

Осіння пригода

Поступово почали жовтіти на деревах листочки. Різкий вітер обривав їх, і вони у веселому танку кружляли між дерев. Гордий височенний горіх ще зеленів, але горішки один за одним падали вже в траву. Чорна ворона підскочила до рудого блискучого горішка, вхопила його і полетіла з ним на дах будинку. Горішок здивувався: «Не встиг впасти на землю, як знов опинився на висоті».

Ворона посміхнулася: «Ти дуже смачненький, я тебе зараз розколю дзьобом і з'їм».

Горішок засмутився, але що вдієш.

Раптом вітерець підхопив горішок, тихенько гойднув його, потім усе швидше і швидше покотив з даху і скинув у високу траву. Ображена ворона каркнула і зникла. А навесні у молоденькій траві пробивався тоненький паросток молодого горіха.

Рости деревце, радуй нас.

Дідківський Марк

Полезные сладости – сухофрукты

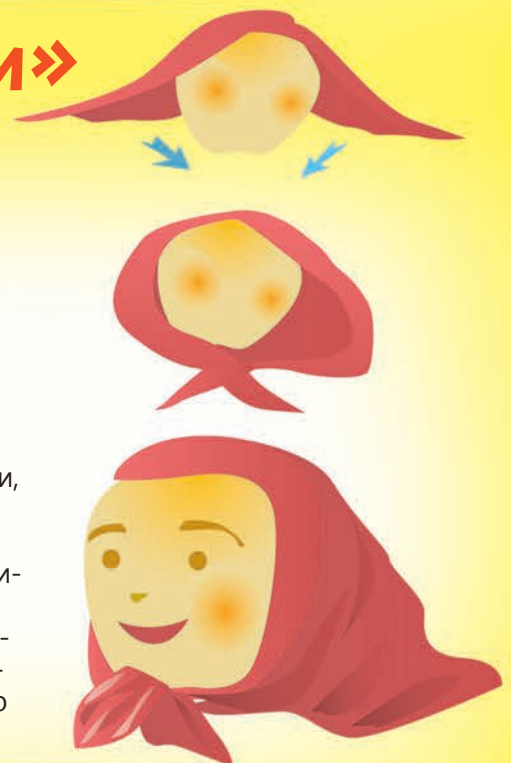
Одповіді: курага, чернослив, яблука, ананас, вишня, персик, груша, яблука, ананас, вишня, персик.

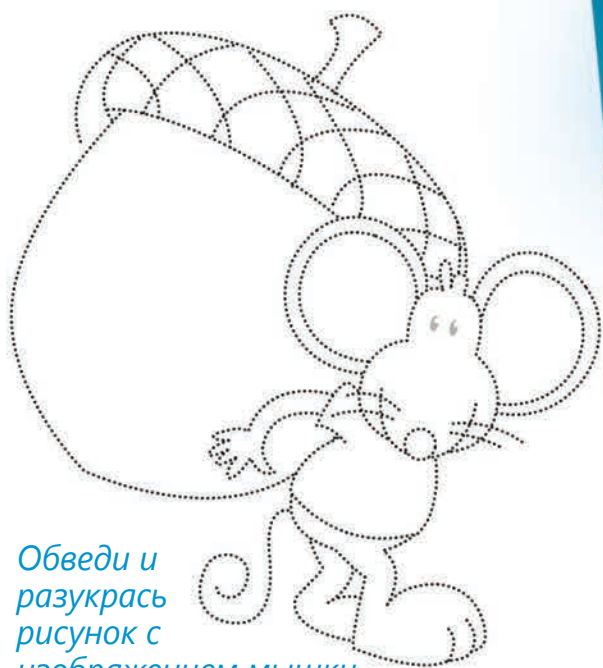
«Молодички»

Ваших друзів за святковим столом потішать кумедні «молодички», якими можна і побавитися, і полакувати.

Виберіть гарні рум'яні яблука. Кольорові паперові серветки складіть у хустинку, намалюйте на них візерунки – крапочки, кільця, квіточки – і зав'яжіть кожне яблуко. Твердим предметом натисніть у тому місці, де мають бути очі, брови, вуста, – ці місця на яблуках потім почорніють. Очі можна зробити з гвоздичок (див. малюнок). «Молодичок» складіть на пласкій тарілці. Ви можете перед забавою дати «молодичкам» імена, а тоді запитати в гостя, яке ім'я йому до вподоби. Якщо вгадає – отримає «молодичку».

Смачного!

Обведи и
разукрась
рисунок с
изображением мышки.

Лабиринт

Помоги пингвинчику добраться
по льдинкам
до берега.

Выстреливают ли дикобразы своими иглами?

Дикобраз почему-то считается не очень приятным животным, ему приписывается раздражительный и упрямый характер, хотя это животное не столь агрессивное, как ему приписывается. Так же, как и другие, оно просто не очень любит, когда его тревожат. В зимний период дикобраз становится менее активным, но в спячку не впадает. Летом ведет преимущественно ночной образ жизни. Питается дикобраз в основном разными корнями, листьями, корой и прочей растительной пищей, очень редко насекомыми.

Встречаются дикобразы в Северной Америке, Европе, Африке, Южной Америке и Индии. Те, которые обитают в Америке, весят около 7-13 килограмм и достигают в длину до 1 метра. Иголочки дикобраза могут достигать длины 18 см. Цвет иголок желтовато-белый с черным окончанием, располагаются иголочки среди шерсти почти равномерно и имеют острый и твердый кончик. При рождении у дикобраза иголочки сначала мягкие, а твердыми они становятся в течение двух-трех недель. При возникновении опасности дикобраз сворачивается клубком, наподобие ежа, и выставляет навстречу врагу свои длинные иглы. Иглы довольно легко отделяются от тела дикобраза, и когда он пугает врага,

размахивая перед ним своим хвостом, иголочки могут отрываться от его кожи и вылетать вместе с движением хвоста на врага. Поэтому создалось впечатление, что дикобраз стреляет иглами, хотя он этого не делает.

Это животное ведет ночной образ жизни. Отсыпаясь днем, ночью он выходит на поиски пищи. У этих животных длинные и острые когти, с помощью которых они забираются на деревья, чтобы полакомиться там корой и листьями. Дикобраз одно-временно заталкивает лапами в рот кору и ветки с листьями и может съесть достаточно много. Таким образом, дикобразы вредят деревьям и в целом лесам. Известно, что один дикобраз может извести до ста деревьев. Кроме коры и веток, дикобразы обожают соль. Они пробираются туда, где могут ее раздобыть, и даже в жилище человека. Бывает, что дикобразы даже пробуют «на зуб» шины приехавших из города автомобилей, сохраняющие соль, которой посыпают дороги.

Откуда берется пыль?

Пыль – загадочная штука. Сколько ни уберай ее, она все равно накапливается. Откуда? Уезжаешь в отпуск, предварительно вымыв до блеска всю квартиру, плотно заперев окна и двери, а вернувшись, обнаруживаешь на полу залежи домашней пыли! Чудеса, да и только!

Действительно чудеса, если к тому же знать, что она из себя представляет. Между прочим, у нас дома в пыли можно найти... пески пустыни Сахары, пепел из японского вулкана Сакурадзима, соль из Тихого океана, и множество других интересных вещей. Но не будем спешить.

Итак, на Украину ежегодно оседают десятки миллионов тонн пыли. Процентом семьдесят ее рождены природой, а оставшиеся тридцать – человеком. Это в основном отходы от сжигания минерального топлива – нефти, газа, угля, дерева. Но не о них речь, с ними-то как раз все более или менее ясно. Так вот, наиболее существенным источником естественной (природной) пыли является почва. Выдуваемые ветрами частицы земли поднимаются высоко в небо и переносятся на многие сотни километров. Океанская пыль – маленькие кристаллики солей, выбрасываемые морями в воздух, – на втором месте. Конечно же, в атмосферу попадают не сами кристаллы, а мельчайшие

капельки воды, возникающие при волнении и разрушении поднимающихся со дна водоемов пузырьков воздуха. (Кстати, именно поэтому возле морей воздух кажется соленым и пахнет водорослями). Капли мгновенно высыхают, и воздух насыщается солями. Так же, как и частицы почвы, кристаллики поднимаются высоко над землей и парят в соединении с водяными парами в виде облаков.

Вулканы и большие лесные пожары – еще один значительный источник пыли. Причем, как вы понимаете, не только вулканы извергающиеся, но и курящиеся, находящиеся в неактивном периоде жизни. Таких по всей нашей планете – сотни. Так, чадающий потихоньку вулкан Сакурадзима (Япония, остров Кюсю) ежегодно «награждает» человечество 14 миллионами тонн пыли. Расположенный рядом с ним городок Кагосима считается самым пыльным в мире: его улицы, как ни стараются трудолюбивые японские дворники, всегда устланы слоем пыли и пепла.

Наконец, не оставляют нас без внимания и пустыни. Например, огромная Сахара, от 60 до 200 миллионов тонн пыли которой оседает каждый год в горах Центральной Америки, осаждаются в городах Украины, России, Англии, далекой Австралии. Не удивляйтесь, но

ваша домашняя пыль может содержать любой из перечисленных выше образцов! А также... космическую пыль, попадающую на планету вместе с метеоритными дождями, цветочную пыльцу, грибки, споры, шерсть животных и волосы людей, резиновую пыль от автошин, волокна из натуральных и искусственных тканей. Все это кружит в воздухе и проникает в наши квартиры.

Ну, а почему накапливается пыль в квартире, в которой никто не живет? Все очень просто. Во-первых, никакая самая тщательная уборка не может поменять состав воздуха в помещении. Мы уехали, а пыль еще долго будет оседать. Как раз к нашему возвращению воздух за счет осевшей пыли станет более или менее чистым, зато мебель, полы – все покроется тысячами и тысячами частиц. Во-вторых, даже плотно закрытые окна и двери для пыли особой преградой не представляют. Была бы щелочка, а пыль, будьте уверены, ее найдет!

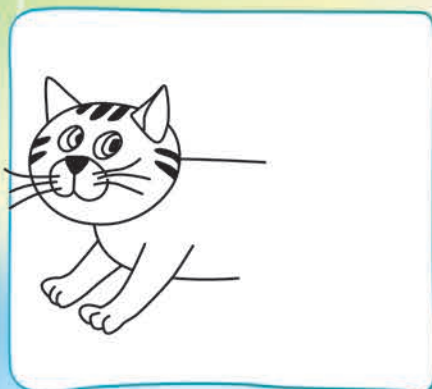

Веселый English

Draw and Learn
Рисуй и учись

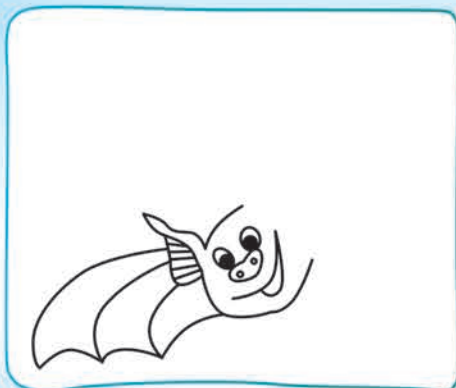
Task 1

Дорисуй и прочитай.

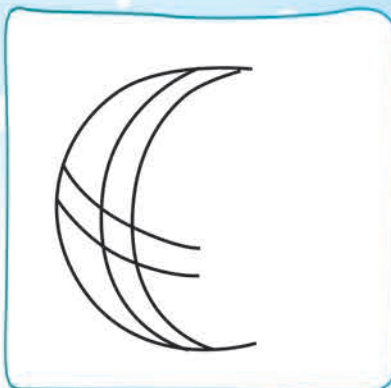

It's a cat.

It's a doll.

It's a bat.

It's a ball.

Task 3

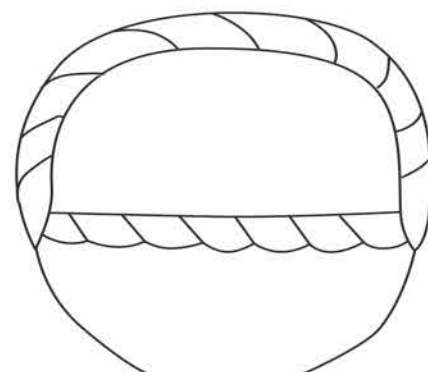
Раскрась и выучи названия цветов по-английски.

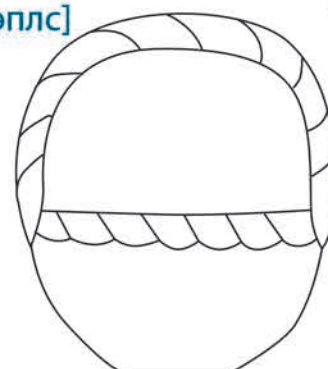
1 = blue 2 = brown 3 = yellow 4 = red 5 = white 6 = black 7 = pink

Task 2

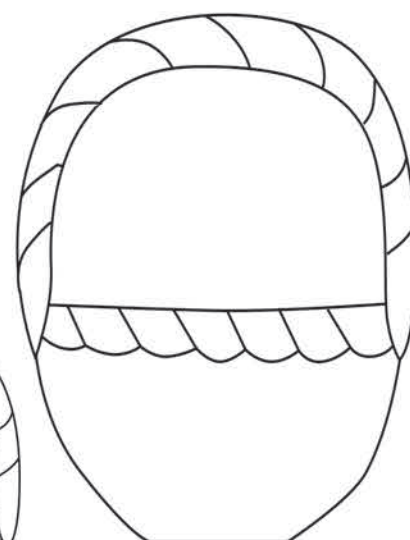
Нарисуй в корзинках...

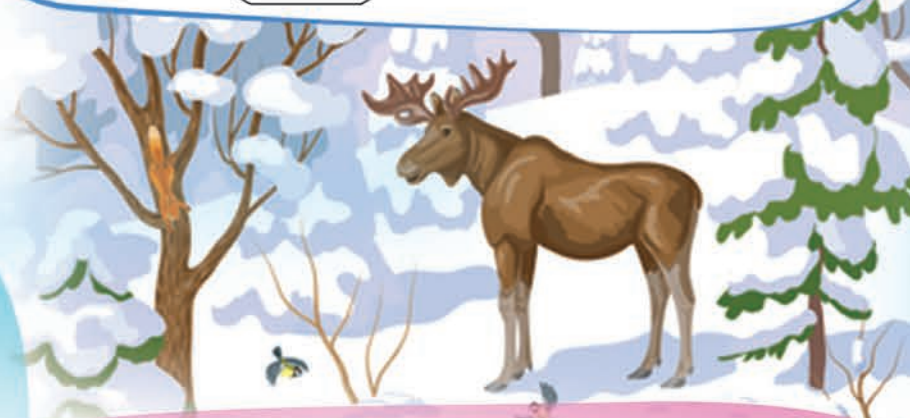
apples [эплс]
яблоки

plums [пламс]
сливы

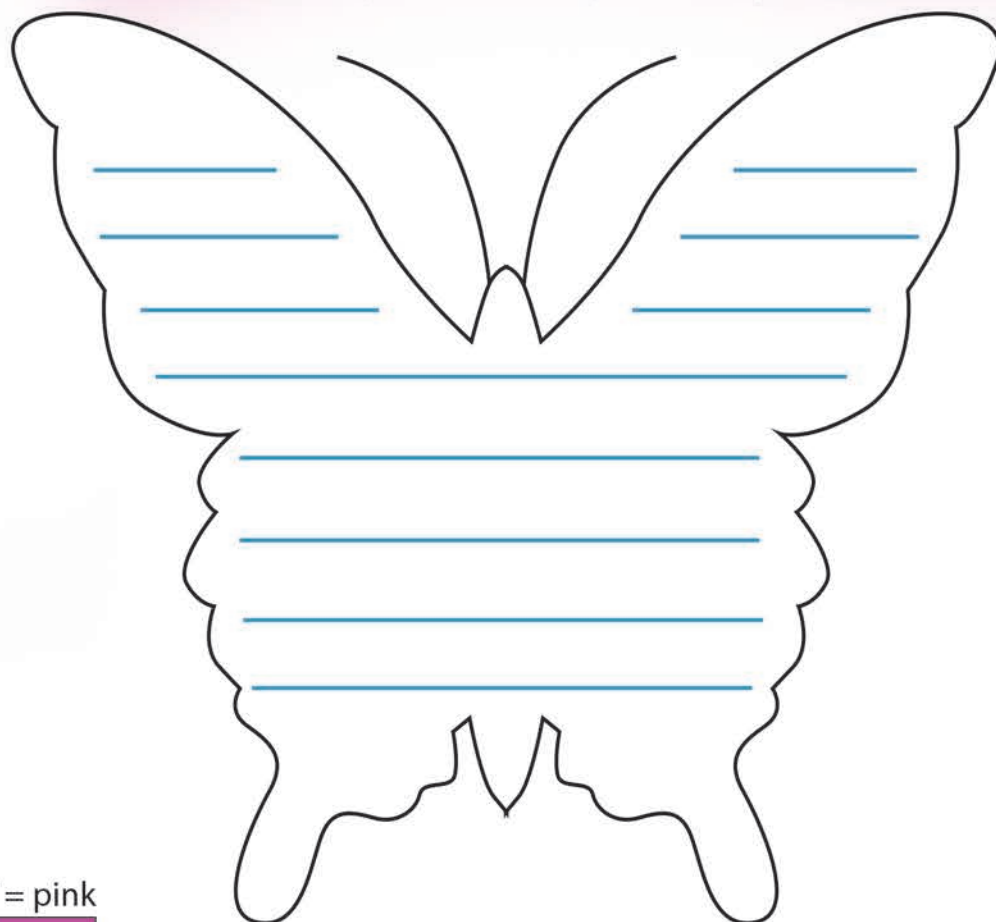

bananas [бэнанас]
бананы

Task 4

Напиши все новые слова и выражения, которые ты выучил.

Что лишнее в каждом ряду?

Дорисуй каждому пингвину то, чего не хватает. Все пингвины должны получиться одинаковыми.

Ребус

А

Л

Л

Лабіринт

Допоможи білці знайти потрібний шлях до горішка.

Дві білочки

Українська народна казка Поділля

Жили собі дві білочки в густому лісі в дуплах. Однаково гарні, пухнасті, руденькі. Та не однакові за вдачею. Одна з них цілий день трудилася: збирала горішки, гриби, жолуді і все складала у своїй хатинці. А друга була зовсім лінива. Цілими днями гралася, стрибала з гілки на гілку. А схоче поїсти – не журиться, бо літом усюди їжі повно. То горіх, то жолудь, то корінці якісь. Погризе того, іншого та знову скаче весела.

Тим часом перша білочка наносила собі в дупло повно всілякої їжі. Уже заздалегідь застелила свою хатинку мохом і сухим листям, щоб взимку було тепло. Та й дверці приробила до свого дому.

Так пройшло літо, в однієї білочки у праці, а у другої в іграх. Минула вже й дощова осінь, прийшла холодна зима. У лісі стало сумно і порожньо: ні листка, ні грибів, ні горішків, тільки голі дерева і сніг. Сидить собі у теплому дуплі трудолюбива білка і гадки про біду не має. І м'яко їй, і тепло, і їсти є що.

Не так жилося її ліній сестрі. У її дуплі ні вікон, ні дверей. І навіть жодного горішка нема. Сидить бідна, голодна, замерзла, у клубочок згорнулася. Тут вона пригадала про свою сестру, та й думає собі: «Піду я до неї, нехай допоможе чим-небудь, у неї гори припасів. А літом їй поверну».

Іде вона до сусідки і несміливо стукає у двері. Та глянула на нещасну сусідку і все зрозуміла.

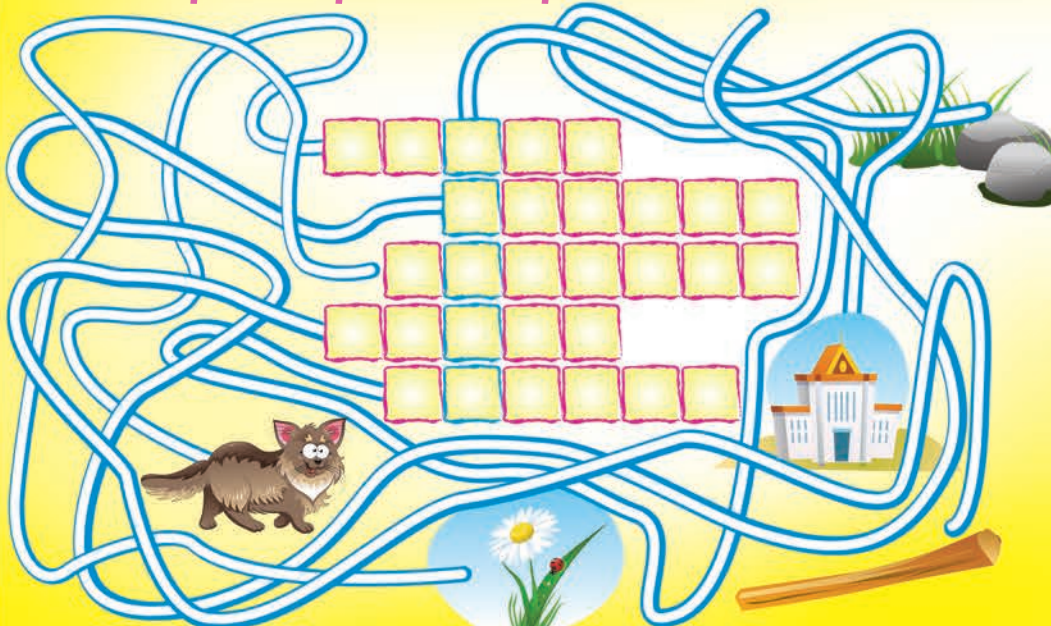
– Прошу сідай, саме на обід прийшла. Зігрійся трохи в моху, а я принесу горішків, жолудів. А як хочеш, живи разом зі мною, мені так сумно самій.

– Але я ж не заслужила на таку доброту.

– Нічого, тепер ти також будеш дбати так, як я, бо пізнала, що без праці нема добра. От будемо разом працювати і жити.

Лінива на радіощах обцілувала свою добру товаришку. І відтоді жили обидві вивірки разом. А ліниву білку біда і нужда навчили працювати. Найближчого літа лінива стала також трудолюбивою і принесла великі припаси харчів до спільної оселі.

Кроссворд «Лабіринт»

Одповіді: школа, кошка, ромашка, палика, камінь.

Маленькая ошибка

Кристина училась во втором классе, все знали, что девочка верит в Бога. Однажды дети писали диктант. Кристине очень хотелось быть отличницей, и она старалась писать без ошибок.

Диктант был написан. Девочка загордилась, что в ее тетрадке все написано без ошибок, а у соседки много зачеркиваний.

Когда нужно было выполнить задание, Кристина задумалась и стала подчеркивать все ручкой.

Прозвенел звонок...

«Ой! – подумала Кристина. – Что же теперь делать?!»

Она взяла другую тетрадь и сдала учительнице.

«Завтра скажу Марине Александровне, что случайно перепутала тетради...» – с этой мыслью Кристина пошла домой. Она чистенько переписала все дома, а на следующий день сдала переписанный диктант.

– Марина Александровна! Простите! Я все перепутала!

– Не страшно! Садись, Кристиночка, я проверю до звонка.

Прозвенел звонок. Учительница стала объявлять оценки.

– Вот, Гриша, если бы ты не считал ворон, то получил бы высокую оценку,

а то подчеркнул все ручкой! Не то, что Кристина, – и написала все аккуратно, и подчеркнула...

Кристина покраснела. Она пришла домой грустная.

– Что случилось, солнышко? – спросила мама. – Ты получила плохую оценку?

– Нет! Хорошую...

– А что грустишь? Тебя обидели?

– Нет!

Девочка поставила портфель и заплакала.

– Что произошло?

– Вчера мы писали диктант... я задумалась и подчеркнула все ручкой... Я сдала учительнице пустую тетрадь, дома переписала, а сегодня сказала, что перепутала тетради. Мне поставили хорошую оценку, но почему-то мне не радостно...

– Я знаю, почему тебе не радостно... Раскайся в своем грехе и попроси Бога, чтобы Он помог тебе исправить ошибку!

На следующий день Кристина пришла домой веселее, чем всегда.

– Ну, как?

– Я рассказала все Марине Александровне. И извинилась...

– А она?

– Просто попросила больше так не делать!

Найди соответствующую тень

Кроссворд

«Зимняя одежда»

Найди слова: шуба, сапоги, кофта, штаны, колготы, шапка, гамашы, носки, варежки, шарф, куртка, свитер, дубленка, брюки, комбинезон, платье, пальто, джемпер, ботинки, туника, кепка.

Шиманская Неля

Уступчивость

Подули холодные ветры. Приближалась зима. Две маленькие сестрички собрались идти в магазин за хлебом. Старшая, Зоя, имела старенькую потертую шубку, младшей, Гале, родители купили новую, большую, на вырост. Девочкам очень понравилась шубка. Стали одеваться. Одеда Зоя свою старенькую шубку, а рукава короткие, шубка тесна ей. Тогда Галя говорит сестричке: «Зоя, надень мою новую шубку, она мне большая. Ты поносишь ее годик, а потом я поношу, тебе ведь тоже хочется поносить новую шубку». Девочки поменялись шубками, и пошли в магазин. Маленькая Галя проявила любовь. Очень хотелось ей надеть новую шубку, но она уступила ее сестричке. Какая нежная любовь и

уступчивость! Так ли вы, детки, относитесь друг к другу? Готовы ли вы уступить что-то для вас приятное, дорогое своим братьям, сестричкам? А может быть, наоборот? Часто слышно среди вас: «Это мое, не отдам!» Поверьте, сколько неприятностей возникает тогда, когда нет уступчивости. Сколько споров, ссор, какой плохой характер вырабатывается тогда у вас. Таков ли характер Иисуса Христа? О Нем написано, что Он любил людей. Можно ли сказать о тебе, что ты всегда уступчив, нежен с твоими родными, братьями и сестричками, с друзьями и знакомыми? Берите пример с Иисуса Христа и этих двух сестричек – Зои и Гали, которые любят друг друга с нежностью.

К	Ш	Ш	П	К	О	Ф	Т	А	Г
У	У	Т	А	Н	К	Ш	Т	Б	Ш
Р	Б	А	Л	О	Е	А	У	Р	О
Т	А	Н	Ь	С	П	П	Н	Ю	Г
К	Ц	Ы	Т	К	К	К	И	К	А
А	Н	Г	О	И	А	А	К	И	М
С	А	П	О	Г	И	В	А	К	А
С	Ш	К	О	Л	Г	О	Т	Ы	Ш
В	А	Ч	П	Л	А	Т	Ь	Е	И
И	Р	В	А	Р	Е	Ж	К	И	В
Т	Ф	Д	У	Б	Л	Е	Н	К	А
Е	Б	Р	Д	Ж	Е	М	П	Е	Р
Р	Б	О	Т	И	Н	К	И	З	У
К	О	М	Б	И	Н	Е	З	О	Н

Наталія Куницька

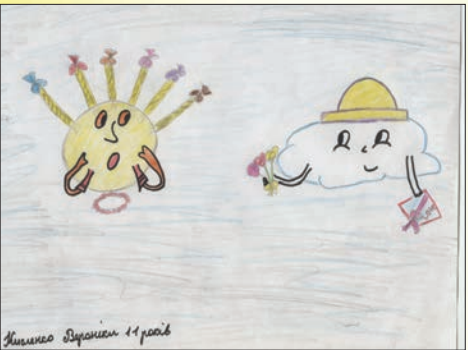
Анна Мартинюк, 5-й клас

Анна Негрій

Діана Мошєрова, 9 років

Вероніка Кисленко, 11 років

Ірина Торб'як, 12 років

Даша Товкач, 4-й клас

Ілона Винниченко, 9 років

Лілія Лопатинська, 10 років

Лілія Лопатинська, 10 років

Тетяна Чувак, 10 років

Тетяна Чувак, 10 років

ВА МАЛЮКИ Дивіться... ...в новому форматі

Шукайте ТК «Надія» в кабельних мережах і на супутнику Astra 4A: 5° сх.д., 12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

Юля Щербак

Анна Пак (посвящається маме Ким Елене Викторовне. С прошедшим Днем рождения!)

Діана Мошєрова, 9 років

Малюнки читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті. (Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль, Світлана Смаль
Над номером працювали:
Марина Становкіна, Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua